

חדש
בסוף הגליון
נעימות המאמר
שאלות ותשובות

בעזהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

למה צריכים ז' ימים לפני המילה

מצווה מילה נעשה ע"י כאב דווקא

איך אפשר שיהיה הפרנסה בנקל

משיח 'אני היום ילדתיך'

גליון ל • פרשת תזריע • תשפ"ד

זו"ל על-ידי חבורת נועם ה' דהסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

ובְשִׁיחָהּ בְּבַחֲיִנָהּ זֹאת, לְחֹשֶׁב בְּכֹל עֵת פְּאֵלוֹ עֲתָהּ נוֹלָד, וְאִפְלוּ אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה יִתְחַזֵּק בְּכֹל פַּעַם וַיִּחְשַׁב בְּלִבּוֹ שְׁעֵתָהּ נוֹלָד, אִזּוֹ בְּיָדָיו סוּף כֹּל סוּף יִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוֹ יִתְתַּקֵּן הַכֹּל, כִּי הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְלוּ וְהַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה, וַיְהִי נִכְלָל הַכֹּל בְּבַחֲיִנַת לְמַעַלָּה מִתּוֹמָן בְּבַחֲיִנַת מְשִׁיחַ, בְּבַחֲיִנַת אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ. וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיָּטִב לְמַעֲשֵׂה וּלְהִתְחַזְּקוֹת, כִּי אִין הִתְחַזְּקוֹת גְּדוֹל מְזִיחַ.

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות כנועם ה' ולבקר בחיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:

lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

מי שמאמין ש'כל הזמן' הוא נולד מחדש ממש יש לו תקווה לעולם

מציאות הזמן משתנה לפי הגדלת הדעת - מי שיש לו דעת אמיתי רואה שאין זמן בעוה"ז - העיקר לזכות לשלימות הדעת בבחי' למעלה מהזמן - במצוות מילה ביום השמיני זוכה להמשיך הארה מבחי' למעלה מהזמן - צריך לחשוב בכל יום ושעה כאילו היום נולד ואז יש לו תמיד תקווה לשוב לה'

וביום השמיני ימול בשר ערלתו (ויקרא יבג).

ככל שהשכל גדול יותר, הזמן נקטן ונתבטל יותר

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (חלק ב תורה סא) וז"ל השם יתברך הוא למעלה מהזמן, כמובא. וזה הענין הוא באמת דבר נפלא ונעלם מאד, ואי אפשר להבין זאת בשכל אנושי. אך דע, שעקר הזמן הוא רק מחמת שאין מבינים, דהינו מחמת ששכלנו קטן, כי כל מה שהשכל גדול ביותר, הזמן נקטן ונתבטל ביותר... ובאמת בהשכל הגבוה למעלה משכלנו, גם מה שנחשב אצלנו לשבעים שנה ממש הוא גם כן רק רבע שעה או פחות... וכן למעלה מעלה, שבשכל שהוא גבוה עוד יותר למעלה, גם אותו הזמן שבשכל הגבוה משכלנו אינו נחשב שם, בשכל הגבוה עוד יותר, רק לזמן מעט ופחות מאד. וכן למעלה מעלה עד אשר יש שכל

גבוהה פל־פה, ששם כל הזמן פלו אינו נחשב פלל, כי מחמת גדל השכל מאד, פל הזמן אין ואפס לגמרי, כמו שאצלנו השבעים שנה שעוברים בחלום הם רק רבע שעה באמת, כמו־כן יש שכל למעלה משכל, עד שהזמן נתבטל לגמרי עכ"ל הק'.

אי אפשר להכיר את השי"ת כראוי רק הזוכה לדעת שלם שיתבטל אצלו הזמן

ובליקוטי הלכות (הל' מילה הל' ד) מבאר כי באמת עקר התכלית הוא שיזכה לדעת שלם עד שיזכה לבחינת למעלה מהזמן, שאז יזכה להכיר את השם־יתברך כראוי אשר בשביל זה נברא, כמו שאיתא בזהר הקדוש (בא מב): שעקר הבריאה היתה 'בגין דישתמודעין ליה' [כדי לדעת מהשי"ת], כי השם־יתברך הוא למעלה מהזמן ואי אפשר להכירו יתברך כראוי כי אם מי שזוכה לדעת השלם הזה עד שיתבטל אצלו הזמן לגמרי.

שעשוע עוה"ב הוא להכיר את השי"ת למעלה מהזמן

וזהו בחינת כל שעשוע עולם הבא שהוא למעלה מהזמן, כמו שכתב רבנו ז"ל (בסימן ז' בלקוטי תניינא), שכל הזמן של העולם הזה מה שהיה ומה שיהיה אינו עולה אפלו נגד שעה אחת של עולם הבא, כי שם הוא למעלה מהזמן וכו'. וזה עקר התכלית של אדם לזכות לחיי עולם הבא, שהוא בחינת למעלה מהזמן, ששם מפירין את השם־יתברך שהוא למעלה מהזמן, שזה עקר התכלית של כל התורה והמצוות שבשביל זה נברא האדם, וכל זה זוכין על־ידי שלמות הדעת האמתית, שעל־ידי־זה נתבטל הזמן לגמרי.

צריך לעבוד את השי"ת בעוה"ז בתוך צמצומי הזמן
ואז זוכה לעוה"ב למעלה מהזמן

וזה בחינת מצות מילה בשמיני, כי אף-על-פי שעקר התכלית הוא לזכות לבחינת למעלה מהזמן שיתבטל הזמן לגמרי, אף-על-פי-כן אי אפשר לזכות לזה כי אם על-ידי שנשמת האדם ירדה למטה בעולם הזה עד שנתלבשה בימים בזמן ובמדות, וצריך האדם להאריך ימים דיקא בזה העולם, אף-על-פי שבאמת כל תכליתו שיזכה לבטול הזמן לבחינת למעלה מהזמן, אף-על-פי-כן צריך דיקא להאריך ימים ושנים בזה העולם, כי כל מה שחי יום יותר בזה העולם ועובד ה' ביותר בזה העולם בזמן ובימים, על-ידי-זה זוכה לשלמות הדעת ביותר, וזוכה ביותר לבחינת למעלה מהזמן. וזה עקר אריכת ימים שצריכין לזכות בזה העולם, בחינת (דברים כב, ז): "למען ייטב לך והארכת ימים", דהינו שיזכה בכל יום ויום מימי חייו להכליל בבחינת יום שהוא פלו ארך, שהוא בחינת עולם הבא שהוא למעלה מהזמן.

כל יום שקונה בו חכמה ודעת אמיתי, היום נכלל
בבחי' למעלה מהזמן

וזה בחינת זקנה דקדושה, בחינת זקן - זה קנה חכמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (קדושין לב:). כי כל מה שנוזקן יותר צריך לקנות חכמה ודעת אמיתי יותר, ואז נכלל בכל יום בבחינת הזקנה שלמעלה, שהיא בחינת אריכות ימים ושנים האמתיים, שהיא בחינת למעלה מהזמן שמשם עקר החיים, עקר אריכת ימים ושנים. כי מי שאינו זוכה לדעת אמיתי בימי

חַיִּיו, אֶפְלוּ אִם יִרְבֶּה כַּחֲלוּ יָמִים, אֵין זֶה אַרְיִכוֹת יָמִים כָּלֵל, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (קִהְלֵת ו, ו): "וְאֵלוּ חַיָּה אֶלְפֵי שָׁנִים פְּעֻמִּים וְטוֹבָה לֹא רָאָה" וְכוּ'. כִּי מָה יִתְרוֹן לוֹ בְּרַבּוּי יָמָיו הָעוֹבְרִים כְּצֵל עוֹבֵר, כִּי הֵלֵא בְּכָל יוֹם הָאָדָם מֵת, כִּי הַיּוֹם שְׁחֵי לֹא יִחַיָּה עוֹד. וְאִם כֵּן הוּא מֵת בְּכָל יוֹם, בְּבַחֲיִנַת (קִהְלֵת ז, א): "וַיּוֹם הַמּוֹת מִיּוֹם הַוּלְדוֹ", שִׁתְּכַף מִיּוֹם הַוּלְדוֹ מִמּוֹשׁ מִתְּחִיל הָאָדָם לְמוֹת מִיָּד. וְזֶה בְּרוּר וּמוֹבָן לְכָל בַּר דַּעַת לְכָל מִי שֵׁישׁ לוֹ מַח בְּקִדְקִדּוֹ.

בגשמיות אין חשיבות לזמן שהוא רק הולך ומת בכל שעה

וְאִם כֵּן מָה יִתְרוֹן לְבֵן מֵאָה שָׁנִים עַל בֶּן יוֹם אֶחָד, אֲדַרְבָּא, זֶה מֵת יוֹם אֶחָד וְזֶה מֵת מֵאָה שָׁנִים. וְכֵמוֹ שִׁפְתוֹב שָׁם בְּקִהְלֵת (ו, א): "הֵלֵא טוֹב מִמּוֹנּוֹ הַנֶּפֶל". כִּי תַחַת הַזְּמַן אֵין שׁוּם חַיִּים כָּלֵל, כִּי שָׁם עֵקֶר אַחֲזִיזַת סְטָרָא דְמוֹתָא, כְּנִרְאָה בְּחוֹשׁ לְכָל שְׁהַזְּמַן הוֹלֵךְ וּמֵת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, כִּי כָּל בְּנֵי הָאָדָם וְכָל מִין בְּעֵלֵי חַיִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִיּוֹת עוֹלָם כָּלֵם הוֹלְכִים וּמֵתִים בְּכָל שָׁעָה וּבְכָל יוֹם, כִּי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שְׁחֵיִים לֹא יִחַיו עוֹד. וְעַל-כֵּן בְּאַמַּת אֲמָרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת יח): 'רְשָׁעִים בְּחֵיָהֶם קְרוּבִים מֵתִים', מֵאַחַר שֶׁנִּמְשָׁכִין אַחַר הַכְּסִילוֹת וְהַרוּחַ שְׁטוֹת, שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת תַּחַת הַזְּמַן שֶׁחוֹלֵף וְעוֹבֵר וְכֹלָה בְּכָל רְגַע שֶׁהוּא סְטָרָא דְמוֹתָא.

על ידי שישראל והצדיקים עוסקים כל ימיהם בעבודה ה' נמשך חיות מלמעלה מהזמן על כל העולם

כִּי עֵקֶר הַחַיּוֹת בְּאַמַּת הוּא רַק מְחֵי חַיִּים, שֶׁהוּא לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן, וְכָל עֵקֶר קִיּוֹם הַזְּמַן הוּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל וּבְשִׁבִיל הַצְּדִיקִים שֶׁעוֹסְקִין כָּל יְמֵיהֶם

בתורה ועבודה, שעל-ידי-זה משלימין דעתם ונכללין בבחינת למעלה מהזמן, ומקשרין ומעלין בחינת הזמן לבחינת למעלה מהזמן. והם זוכין לחיים אמתיים לעד ולנצח, ומהם עקר המשכת החיות לכל באי עולם בשביל קיום העולם, כי הכל נברא ומתקים בשביל הצדיקים, כידוע. הפלל, שעקר החיות האמתית הוא בבחינת למעלה מהזמן, אך אי אפשר לבא לזה כי אם על-ידי שהאדם בא בתוך הזמן ששם עקר הנסיון והצרוף שלו וצריף דיקא להאריך ימים בזה העולם, כי בכל יום שחי יותר וזוכה לקדש עצמו כראוי אזי משלים דעתו בכל יום יותר וזוכה בכל יום ויום להפלל יותר ויותר בבחינת למעלה מהזמן שזה עקר התכלית.

התינוק עובר ז' ימים שהם בחי' כלל הזמנים ואז ביום הח' נימול וזוכה לבחי' למעלה מהזמן

וזה בחינת מילה בשמיני שצריך שיעברו על הולד הנולד שבעה ימי ערלה שהוא בחינת העדר הדעת, בחינת ערלה דחפיא על ברית [עולה החופה על הברית], שמשם עקר אחיזת הזמן ואחר-כך דיקא חותכין הערלה ומעבירין הפסילות החופה על המוח ומשלימין דעתו, כדי שיוכל לזכות לבחינת למעלה מהזמן שהוא התכלית, כי כן הדבר, כי אי אפשר להאדם לבא לבחינת למעלה מהזמן שהוא שלמות הדעת עד שיעבר תחלה תחת הזמן שהוא בחינת העדר הדעת, ויתנסה ויצטרף שם, ויזכה לקדש עצמו כראוי, אז יזכה על-ידי הזמן דיקא לעלות ולהפלל בבחינת למעלה מהזמן, שזהו בחינת פרישות ובטול הערלה שהוא תקון הברית, שהיא שלמות הדעת, שזוכין דיקא אחרי שעברו שבעה ימים שהם כלל הזמן, כי כל הזמן נכלל בשבעת ימי השבוע, ואז דיקא זוכין לבחינת למעלה מהזמן שהוא שלמות הדעת, שזוכין על-ידי מצות מילה ביום השמיני שהוא

בְּחִינַת לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן, כִּי יוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא בְּחִינַת לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן, כִּי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא בְּחִינַת בִּינָה עֲלֵמָא דְאֵתִי שְׁהוּא לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן, לְמַעְלָה מִשְׁבַּעַת יְמֵי הַבְּנִיָּן, שְׁשָׁם אַחֲזִיזַת הַזְּמַן, בְּיָדוּעַ.

הַתִּינוּק בְּשַׁעַת מִיֵּלָה סוֹתָם עֵינָיו מֵהַצַּעַר וְעִי"ז נִכְלָלָת נִשְׁמָתוֹ בְּבַחֲוֵי לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן

וְזֶה בְּחִינַת גְּדֹל הַצַּעַר וְהַכָּאֵב שְׁצָרֵיךְ לְסַבֵּל הַתִּינוּק בְּעַת הַמִּילָה, כִּי לְזָכוֹת לְבַחֲוִית לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן זֶה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי בְטוֹל אֶל הַתְּכָלִית, שְׂאִי אֶפְשָׁר לְבֹא לְזֶה כִּי אִם בְּסִתִּימוֹ דְעֵינִין, [בְּסִתִּימַת הָעֵינַיִם מִזֶּה הָעוֹלָם], שְׂזָהוּ בְּחִינַת מַה שְׁהָאָדָם סוֹגֵר וְסוֹתָם עֵינָיו בְּחֻזְקָה מְאֹד בְּעַת יְסוּרִים וְכָאֲבִים גְּדוֹלִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, [כְּמַבְאָר כֹּל זֶה בְּסִימָן סֵה בְּהַתּוֹרָה וַיֹּאמֶר בְּעַז אֶל רוּת, עֵין שָׁם הֵיטֵב, שְׁמַבְאָר שַׁע"י שְׁסוֹגֵר אֶת הָעֵינַיִם, מִבְּטֵל אֶת עֲצָמוֹ אֶל הַתְּכָלִית, שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבֹּא, שְׁשָׁם אֵין שׁוּם יְסוּרִים]. וְעַל־כֵּן נִתְּנָה לָנוּ הַתּוֹרָה מְצוּהַ הַזֹּאת עַל־יְדֵי יְסוּרִים וְכָאֵב גְּדוֹל, כִּי מַעְצָם הַכָּאֵב, אֲזִי הַתִּינוּק סוֹתָם וְסוֹגֵר עֵינָיו בְּחֻזְקָה מְאֹד, כְּנִרְאָה בְּחוּשׁ. וְעַל־יְדֵי־זֶה 'אַף־עַל־פִּי דְאִיְהוּ לֹא חֲזִי מְזָלָה חֲזִי' [אַף־עַל־פִּי שֶׁהוּא לֹא רוּאָה, מְזָלוּ רוּאָה], כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (מְגִלָּה ג.), כִּי נִכְלָל נִשְׁמָתוֹ אֲזִי בְּבַחֲוִית בְטוֹל לְמַעְלָה מֵהַזְּמַן. וְעַל־יְדֵי־זֶה יִמְשָׁף עָלָיו רְשִׁימָה מִבְּחִינָה זֹאת, עַד שְׁיִזְכֶּה בְּיָמֵי חַיָּיו לְבֹא לְבַחֲוִינָה זֹאת לְבִטֵּל חֲסָרוֹן הַדַּעַת וְלְהַשְׁלִים דַּעְתּוֹ, עַד שְׁיִזְכֶּה לְבַחֲוִית בְטוֹל הַזְּמַן שְׂזָה עַקֵּר הַתְּכָלִית.

תַּחַת הַשְּׁמֵשׁ וְהַזְּמַן נִדְמָה לְאָדָם כְּאִילוּ יִתְמַהֵמָה בִּזְהָ הָעוֹלָם תַּמִּיד

וְזֶה בְּחִינַת מִילַת עֲבָדִים, כִּי עַקֵּר הָעֲבָדוֹת בְּבַחֲוִית הַזְּמַן, כִּי תַּחַת הַזְּמַן נִאָחֲזוּ כֹּל הָעֲמָל וְכַעַס וְיִגְעוֹת וְטָרְחוֹת וְטָרְדוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, שְׁהֵם

בְּחִינַת עֲבֹדוֹת בְּבַחֲיִנַת (קִהְלֵת ב, כג): "כָּל יָמָיו כָּעַס וּמְכַאֲבוֹת". "כָּל יָמָיו" דִּיקָא, הֵינּוּ תַּחַת הַזְּמַן וְהַיָּמִים, בְּחִינַת (שם א, ג): "מֵה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ", כִּי עֵקֶר הָעֵמָל וְהָעֲבֹדוֹת הוּא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהַזְּמַן, וְכָל זֶה מַחְמַת שְׁטוּת וְחֶסְרוֹן הַדַּעַת, שְׁמַחְמַת זֶה נִגְדָּל הַזְּמַן אֲצִלוֹ בְּיֹתֵר, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ הַזְּמַן שֶׁל יָמֵי חַיָּיו אַרְפִּים וְקַבּוּעִים, כְּאִלוֹ יִתְמַהֵמָה בְּזֶה הָעוֹלָם תְּמִיד חֵס וְשְׁלוֹם, וְחוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת בְּכָל עֵת לַעֲשׂוֹת לוֹ מַעֲמֵד פְּרֻנְסָה וְעֵשִׂירוֹת וְלִבְנוֹת לוֹ בָּתִּים וּבְנֵינִים וְכִלִּים וְכוּ', וְטְרוֹד בְּזֶה תְּמִיד, וּמִתְיַגֵּעַ עֲצָמוֹ בִּיגִיעוֹת וְטְרַחוֹת גְּדוּלוֹת וְעֲבֹדוֹת קִשּׁוֹת, כְּאִלוֹ הִיָּה עֶבֶד מְשֻׁעָבֵד נִמְכָּר לְאַיִזָּה אָדוֹן.

האדם משעבד עצמו כאילו הוא עבד נמכר לאדוניו כי נדמה לו שהזמן גדול מאוד

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בַּמְדַּרְשׁ (אִיכָה רַבָּה א, מג) עַל עֲנִיָּן זֶה שֶׁל הָאָדָם שֶׁעָשָׂאֵו עֶבֶד מְכוּוֹן לַעֲצָמוֹ. וּפְרָשׁוֹ שָׁם, לְשׁוֹן שְׁעֵבִיד, שֶׁהָאָדָם הוּא עֶבֶד מְשֻׁעָבֵד לַעֲצָמוֹ, שֶׁעוֹבֵד אֶת עֲצָמוֹ בְּעֲבֹדַת פֶּרֶךְ כְּאִלוֹ הִיָּה עֶבֶד נִמְכָּר, וְכָל זֶה מַחְמַת שְׁטוּת וְחֶסְרוֹן דַּעַתוֹ שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ הַזְּמַן גְּדוּל מְאֹד, וְשׁוֹכַח שֶׁאֵין שׁוֹם זְמַן כָּלֵל וְהַזְּמַן רֵץ וּפּוֹרַח מְאֹד מְאֹד בְּכָל עֵת וּבְכָל רִגְעַת בְּלֵי הַפֶּסֶק כָּלֵל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ד, ד): "וַיִּמְיָנוּ כִּצֵּל עוֹבֵר", לֹא כִּצֵּלוֹ שֶׁל דָּקֵל וְלֹא כִּצֵּלוֹ שֶׁל כֶּתֶל, אֲלָא כִּצֵּל עוֹף הַפּוֹרַח, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַאשִׁית רַבָּה צו, ב). וְלֹא דֵי שֶׁאֵינוֹ זֹכֵר לַדַּעַת אֲמַתֵּי לַחֲזֵק אֲמוֹנָתוֹ בְּבַחֲיִנַת בְּטוּל הַזְּמַן, אֲף גַם עוֹשֶׂה לַעֲצָמוֹ קְבִיעוֹת גְּדוּל מֵהַזְּמַן הַיָּמִים הַפּוֹרְחִים מְאֹד, וְחוֹשֵׁב בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת מַה יַּעֲשֶׂה לְמָחָר וְלְאַחַר זְמַן וְכוּ', וּמַחְמַת זֶה נּוֹפֵל לַעֲבֹדוֹת גְּמוּר, וּמִיַּגֵּעַ וּמְטַרֵּחַ אֶת עֲצָמוֹ בִּיגִיעוֹת וְעֲבֹדוֹת קִשּׁוֹת בְּשִׁבִיל עֵמֶל הָעוֹלָם הַזֶּה. וְזֶהוּ בְּחִינַת (בַּמְדַּבָּר יא, ח): [מה שנאמר ב'מין] "שְׁטוּ

העם ולקטו" – 'בְּשִׁטּוֹתָא', כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזֵהר הַקְדוּשׁ (בְּשִׁלַּח סב): שְׂמִחַמַת שְׁטוֹת צָרִיךְ לְהִטְרִיחַ עֲצֻמוֹ בְּטְרָחוֹת וְעִבּוּדוֹת גְּדוּלוֹת.

מי שיש לו דעת אמיתי עוסק בענייני העוה"ז בלי שום קביעות רק בדרך ארעי

כִּי בּוֹדָאֵי מִי שֵׁישׁ לוֹ דַּעַת אֲמִיתִי, הוּא מִבֵּין הַיֵּטִב שֶׁכֵּל הַזְּמַן שֶׁל הָעוֹלָם הִזָּה הֶבֶל, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים: 'וַיִּמֵּי חַיֵּינוּ הֶבֶל לְפָנֶיךָ'. וּבְאַמַּת אֵין שׁוּם זְמַן כָּלֵל. וְאַפְלוּ בְּדַעְתָּנוּ הַפְּחוּתָה שְׂאִין אָנוּ יְכוּלִין לְהִבִּין בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן, אֲבָל עַל כָּל פְּנִים זֶה אָנוּ רוֹאִין גַּם בְּעֵינֵינוּ וּבְדַעְתָּנוּ, שֶׁהַזְּמַן רָץ וְשֵׁט וּפּוֹרַח מְאֹד בְּתַכְלִית הַבְּהֵלָה וְהַמְהִירוֹת בְּלִי שׁוּם קְבִיעוֹת כָּלֵל, וּבְכָל רִגַע הָאָדָם מֵת כְּנִ"ל. עַל־כֵּן בּוֹדָאֵי מִי שֶׁחָסַע עַל עֲצֻמוֹ וּמְסִתְּכֵל עַל זֶה בְּעֵין הָאֲמַת לְאַמַּתוֹ, בּוֹדָאֵי לֹא יַעֲשֶׂה לְעֲצֻמוֹ שׁוּם קְבִיעוֹת כָּלֵל בְּעַסְקֵי הָעוֹלָם הִזָּה וְאִינוּ חוֹשֵׁב כָּלֵל מִיּוֹם לַחֲבֵרוֹ, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ (יְבֻמוֹת ג): 'אַל תִּצַּר צָרַת מִחָר' וְכו'. וְאַפְלוּ מַה שְׂמִכְרַח לַעֲשׂוֹת עֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, הוּא עוֹשֶׂה רַק בְּדַרְךָ עֲרָאֵי וּבַהֲעֵבְרָה בְּעֵלְמָא שְׁלֵא בְּדַרְךָ קְבִיעוֹת כָּלֵל, וְכְמוֹ שְׂאֲמָרוֹ (אָבוֹת א, טו): 'עֲשֵׂה תוֹרַתְךָ קִבְעָה וּמְלַאכְתְּךָ עֲרָאֵי'. וְאִינוּ מִחְלִיף חָס וְשָׁלוֹם עוֹלָם עוֹמֵד בְּעוֹלָם עוֹבֵר.

מי שעוסק בתורה זוכה להשלים דעתו ולבטל הזמן ויוצא מעבודות לחירות

נִמְצָא, שֶׁעִקַר הָעִבְדוּת הוּא תַּחַת הַזְּמַן. וְזֶה שְׂאֲמָרוֹ רַבּוּתֵינוּ ז"ל (שָׁם ו, ב): שְׂאִין לָךְ בֶּן חוֹרִין אֲלֵא מִי שֶׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה, כִּי מִי שֶׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה זוֹכֵה לְהַשְׁלִים דַּעְתוֹ וְזוֹכֵה לְבִטֵּל הַזְּמַן כְּפִי שְׁלֵמוֹת דַּעְתוֹ, וְאִזִּי יוֹצֵא מִעִבְדוּת

לחרות, כי עקר העבדות תחת הזמן. ובשביל זה צריכין למול את העבדים, כדי להכניע ולבטל תקף זהמת העבדות בשרשו, כי על-ידי מצות מילה מבטלין כסילות הדעת שמשם אחיזת הגדלת הזמן, ששם עקר העבדות. ועל-כן נצטוינו למול את העבדים, להכניע זהמת העבדות כדי שלא יתאחז בנו חס ושלום מזהמת העבדות.

**עיקר הכח להתחזק ולשוב להשי"ת הוא ע"י בחי'
למעלה מהזמן**

וזה עקר הכח וההתחזקות והתקוה לשוב מכל הזהמות והטמאות והפגמים שנפל בהם, כל אחד כפי נפילתו ולשוב להשם יתברך, כי עקר התקוה על-ידי בחינת למעלה מהזמן שמשגיגין הצדיקים שהם בבחינת משיח, כאשר הבנתי מפיו הקדוש, שאמר סמוך להסתלקותו שהוא הולך עתה רק עם זה המאמר שגלה על פסוק אני היום ילדתיך, שהיא בחינת למעלה מהזמן וכו', ואי אפשר לבאר ענין זה בכתב פלל, רק מה שהבנתי אני מדבריו, הוא שאמר זאת לענין מה שהוא עוסק ביגיעות גדולות כל כך לקרב נפשות רבות להשם יתברך ועדין לא עלתה ביזו כרצונו, והמניעות בגשמיות ורוחניות מתגברין ומתפשטין מאד מאד בכלליות ובפרטיות על כל אחד ואחד, אשר כשל כח הסבל, ורבים נכשלו ונפלו על-ידי-זה וכו'.

ולענין זה אמר שהוא מוחיה עצמו בענין זה של אני היום ילדתיך, הינו שהשם יתברך יעזרנו לדלג על הכל, וסוף כל סוף יתגלה האמת, וכלנו נשוב להשם יתברך באמת וכל הימים הראשונים יפלו, כי כל הזמן יתבטל ויכלל הכל בבחינת למעלה מהזמן, ושם יתתקן הכל. ואם אמנם דברים

אלה גבהו ושגבו משכל אנושי, כי בודאי אי אפשר להשיג בשכל בחינת למעלה מהזמן, ומה שנתפס בלבי מזה כפי מה שזכיתי לשמע מפיו הקדוש בעצמו, אי אפשר לבאר בפה ובכתב, כי מזה אי אפשר לדבר כי אם לכל חד כפום מה דמשער בלביה, [כל אחד לפי מה שמשער בלבו], אף-על-פי-כן אנו מחיבים להרחיב הדבור בזה בכל מה דאפשר, כי הוא חיינו וארץ ימינו.

כל זמן שיש לאדם אמונה בהשי"ת ובביאת המשיח שזהו בחי' למעלה מהזמן יכול לשוב תמיד להשי"ת

כי מי שסתפל על בטול הזמן, ואיך הזמן עובר ופורח ואין לו מנוחה אפלו כרגע, כי באמת אין שום זמן כלל, בודאי ישים כל לבו לבטל הבלי הזמן ולשום כל תקותו בבחינת למעלה מהזמן, וגם על-ידי-זה שיאמין בבחינת למעלה מהזמן, על-ידי-זה לא יפל לעולם משום נפילה שבעולם יהיה איה שיהיה, כי יזכר את עצמו שיש בחינת אני היום ילדתיך הנאמר במשיח, שהיא בחינת למעלה מהזמן, ששם נתתקן הכל. וכל זמן שיש להאדם נקדת האמונה, שמאמין בהשם יתברך ובעולם הבא וביאת משיח, שהיא בחינת למעלה מהזמן, על-ידי-זה יש לו תקנה לעולם.

צריך לחשוב בכל יום ובכל שעה כאילו היום נולד

ואיך שהוא, מאחר שמחזק עצמו במה שהוא יש תקנה לאחריתו על-ידי בחינת אני היום ילדתיך, שהוא קדשת משיח, שמשם נמשך הקדשה על כל הגרים ובעלי תשובה, בחינת 'גר שנתגר כקטן שנולד דמי', מכל שכן הבעל תשובה, כי על-ידי-זה עקר הכניסה לתשובה ולקדשת ישראל,

שְׁצַרְיָהּ לַחֲשֹׁב בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כְּאִלוֹ הַיּוֹם נוֹלָד, שְׂזָה נִמְשָׁךְ מִקְדָּשֶׁת הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁנֵאֵמַר בּוֹ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶּתִיךָ, וּכְשִׂיחָהּ בְּבַחֲינָה זֹאת, לַחֲשֹׁב בְּכָל עֵת כְּאִלוֹ עֵתָהּ נוֹלָד, וְאֶפְלוֹ אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה יִתְחַזֵּק בְּכָל פַּעַם וַיִּחְשֹׁב בְּלִבּוֹ שְׁעֵתָהּ נוֹלָד, אִזְּ בּוֹדָאֵי סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִזְ יִתְתַקֵּן הַכֹּל, כִּי הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְלוּ וְהַכֹּל יִתְהַפֵּךְ לְטוֹבָה, וַיְהִי נִכְלָל הַכֹּל בְּבַחֲינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן בְּבַחֲינַת מְשִׁיחַ, בְּבַחֲינַת אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶּתִיךָ. וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיֵּטֵב לְמַעֲשֵׂה וּלְהִתְחַזְּקוֹת, כִּי אֵין הַתְּחַזְּקוֹת גְּדוֹל מִזֶּה.

פניני נועם

**כשבא לתכלית הירידה
אז הוא תכלית העלייה**

וְרֵאָה הַבַּחֲן וְהֵנָּה כִּסְתָהּ הַצָּרְעַת אֶת כָּל בְּשָׂרוֹ וְמָהַר אֶת הַנֶּנֶע
כָּלוּ הַפֶּךְ לְבָן מְהוֹר הוּא (וַיִּקְרָא יג,ג).

זֶה מְרָמֵז בְּמִצְוָה זֹאת שֶׁל נִגְעִים, שֶׁבְּהִרְת כְּגָרִים טָמֵא וּפְרָחָה בְּכָלוֹ
מְהוֹר, כִּי דִּיקָא לְפַעְמִים כְּשֶׁבָא לְתַכְלִית הַיְרִידָה אִזְ הוּא תַכְלִית הָעֲלִיָּה
וְנִמְשָׁךְ עָלָיו מְהֵרָה וְתִקּוֹן מִמְּקוֹם שְׁנִמְשָׁךְ עָלָיו, כִּי אֵין חֶקֶר לְתַבּוּנָתוֹ
יִתְבָּרַךְ וְלִגְדָּלוֹ אֵין חֶקֶר וְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג דְּרָכָיו יִתְבָּרַךְ.

(ליקוטי הלכות הל' שלוח הקן הל' ד' יא)

נעימות המאמר

שאלה

עכשיו בתחילת ימי בין הזמנים אני חושב איך אני יכול לנצל את הימים האלו, כי למעשה אני יודע לבד 'המציאות' שימי בין הזמנים כשמו כן הוא ימי 'בין הזמנים', ורציתי לדעת איך אני כן יכול להתחזק לנצל את הימים האלו כמה שיותר.

תשובה

לכבוד השואל היקר, שאלה יפה שאלת, והוא שאלה שהרבה אנשים נבוכים בו, אבל תדע שמה שדרך האדם לחשוב שבתוך הזמן יש לו סדר ללמוד וכו', ואז הוא מנצל את הזמן, וכשהוא במצב של בין הזמנים קשה לו ללמוד ולהתפלל וכו', ואז אינו מנצל כל כך את הזמן, זה נמשך ממה שנראה להאדם שיש כזה מציאות של זמן, ולכן כשהוא בתוך הזמן הוא ממלא אותו, אבל אם הוא במצב של בין הזמנים, שאז אין לו סדר וזמן, הוא מרגיש, שאם הוא לא מילא חלק מהזמן, גם החלק האחר כבר אינו שווה, אבל תדע שהאמת הוא שאין שום מציאות של זמן כלל, וכל מה שחושבים שיש כזה מציאות של זמן רק דמיון בעלמא, ולכן בכל פעם שזוכרים שבאמת אין שום זמן, אפשר להתחיל מחדש ממש, כי אין שום חשבון מה שהוא עשה קודם לזה, למה שהוא עושה עכשיו, רק כל פעם הוא דבר חדש לגמרי, ונחשב כאילו נולד מחדש ממש, ולכן כשאתה רוצה בבין הזמנים ללמוד או לעשות איזה מצווה וכדו', אל תחשוב מה שהיה ומה שיהיה, רק תתחיל מחדש כאילו לא התחלת אף פעם, ואז תוכל להתחזק כל בין הזמנים לחטוף עוד ועוד טוב, לא

משנה אם זה באמצע היום או בסוף בין הזמנים וכדו', כי באמת אין שום חשבון שנמצא בתוך הזמן, מה שהיה וכו', רק אפשר להתחיל כל פעם מחדש.

וכמו שרואים אצל משיח, שאף שמשיח סובל כל מיני ייסורים גדולים וכו', אבל כשיגיע היום שיתגלה, השי"ת יאמר למשיח **'אני היום ילדתיך'**, שיהיה נחשב כאילו הוא נולד היום מחדש ממש, וכל מה שעבר עליו עד אז יהיה כאילו לא היה, **מזה רואים** שאצל השי"ת אין שום מציאות של זמן, וכל הזמן מה שהיה ומה שעשה בטל אצל השי"ת לגמרי, ואף שאי אפשר להבין את זה בשלימות, כיון שאנחנו נמצאים תחת הזמן, ואי אפשר לנו להבין דבר שהוא למעלה מהזמן, אבל אעפ"כ אם רק מאמינים בזה, אפשר להבין שיש כזה סוד אצל השי"ת שאין שום מציאות של זמן, ולכן תחזק את עצמך להתחיל בכל פעם מחדש, כי באמת אין שום זמן, שתוכל לומר שעד עכשיו היה כך וממילא אני לא יכול, **כי באמת אתה נעשה כל פעם חדש לגמרי, ואתה יכול להתחיל כל פעם מחדש.**

אבל תדע, שכדי להגיע בשלימות לתקווה הגדולה שלעתיד לבוא, שאז ישיגו את השי"ת למעלה מהזמן, צריכים דייקא לעבור בתוך הזמן, ואז כשמחזק את עצמו בכל פעם להתחיל מחדש, ולקשר עצמו להשי"ת שהוא למעלה מהזמן, זוכים להגיע לתקווה הגדולה שלעתיד לבוא שהוא למעלה מהזמן, ודבר זה מוכרח לעבור על כל אדם שרוצה לעבוד את ה', שמתחילה נראה לו שהוא תחת שליטת הזמן, וקשה לו לנצל את הזמן, וע"י שמחזק את עצמו לקשר את עצמו בכל פעם לבחי' למעלה מהזמן, הוא נכלל בבחי' למעלה מהזמן.

יתר מזה תראה בתוך מאמר השבוע בהרחבה גדולה, אין זוכים לבטל את הזמן וכו'.